

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/4/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2612202361
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2612202361.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Kataríny Slováčkovej a JUDr. Jána Mihala v právnej veci žalobkyne: CENTROPROJEKT a. s., Zlín, Štefánikova 167, Česká republika, zast. advokátkou: JUDr. Božena Ilavská, Senica, Nám. Oslobodenia 8, proti žalovaným: 1/ MEDMES, spol. s r. o., Hranice, Třída Čs. armády 211, Česká republika, 2/ ČOV Senica, s. r. o., Senica, Železničná 362/122 a 3/ Slovenský hodváb PLUS, s. r. o., Senica, Továrenská 532, žalovaným 2/ a 3/ zast. advokátom: JUDr. Tomáš Rada, PhD., Brno, Hlinky 505/118, Česká republika, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Senica z 2. októbra 2012 č. k. 11C/55/2012 - 345 (správne „11C/55/2012-336“) takto

rozhodol:

Odvolací súd pripúšťa zmenu v osobe žalobkyne, predstavovanú náhradou obchodnej spoločnosti „CENTROPROJEKT a. s., Zlín, Štefánikova 167, Česká republika“ obchodnou spoločnosťou „CENTROPROJEKT GROUP a. s., Zlín, Štefánikova 167, Česká republika“.

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a v časti trov konania žalovaných 1/ a 2/ p o t v r d z u j e .

V časti trov konania žalobkyne a žalovanej 3/ napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej 3/ k rukám jej advokáta náhradu trov prvostupňového konania v sume 115,09 eur a to do 3 dní.

Žiadnej zo žalovaných nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala na žalovaných určenia, že je vlastníčkou nehnuteľností bližšie identifikovaných v petite žaloby (inak stavieb, sčasti rozostavaných, nachádzajúcich sa v obci i katastrálnom území M., ďalej tiež len „sporné nehnuteľnosti“, pričom podaním došlým súdu 3. septembra 2012 došlo k zmene žaloby v časti identifikácie pozemkov zastavaných spornými nehnuteľnosťami a súd takúto zmenu aj uznesením zo 7. septembra 2012 pripustil). Žalobkyni uložil povinnosť „nahradiť“ (správne „zaplatiť“) žalovanej 3/ „trovy“ (správne „náhradu trov“) konania v sume 115,09 eur do 3 dní a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. čl. 22 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (nariadenie nazývané tiež „Brusel I“), čl. 3 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), § 536 ods. 1 a § 542 ods. 1 Obchodného zákonníka, platného v Českej republike (zákona č. 513/1991 Sb.) a § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho

poriadku Slovenskej republiky (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O. s. p.“); vecne potom záverom o nedôvodnosti žaloby (ako celku). Žalovaná 1/ totiž nikdy nebola vlastníčkou sporných nehnuteľností, ale jej úlohou bolo len dokončenie a sprevádzkovanie technológií ČOV (čističky odpadových vôd - pozn. odvolacieho súdu) Senica na základe zmluvy o dielo, uzavretej so žalovanou 2/. Vlastníčkou nehnuteľností nie je ani žalovaná 3/, nakoľko nadobudla bez výnimiek majetok spoločnosti Slovenský hodváb, a. s. potom, čo tento nebol napadnutý vylučovacími žalobami (?). I keď žalovaná 2/ je vlastníčkou časti nehnuteľností, nachádzajúcich sa v areáli ČOV Senica, tieto získala od žalovanej 3/ a spoločnosti SLOVKORD PLUS, a. s. (ktoré ich predtým získali z reštrukturalizácie iných spoločností SLOVKORD, a. s. a Slovenský hodváb, a.s.) a vlastníčkou vecí v minulosti vlastnených spoločnosťou KORDSERVICE SK, a. s. sa stala (vložením vo forme nepeňažného vkladu) iná spoločnosť KORDSERVICE SK PLUS, s. r. o. (čo však platilo s výnimkou vecí, majúcich sa vylúčiť z majetkovej podstaty spoločnosti KORDSERVICE SK, a. s. v konaní Krajského súdu v Brne sp. zn. 39 Cm 22/2009 na základe žaloby žalobkyne totožnej s tou z prejednávanej veci a predstavovaných práve spornými nehnuteľnosťami, ktoré spoločnosť v úpadku KORDSERVICE SK, a. s. predala spoločnosti Santini Capital, a. s. s výhradou nadobudnutia vlastníctva až zamietnutím vylučovacej žaloby vo vyššie označenom konaní brnenského krajského súdu a práve k tomu už i - hoc aj iba neprávoplatne - došlo). Napokon z odôvodnenia rozsudku vyplýva tiež záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní žalobkyňou ani naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, založený prakticky na tom, že „vzájomné vlastnícke vzťahy účastníkov“ (?) k sporným nehnuteľnostiam sa riešia v Českej republike a výsledok príslušného konania bude mať rozhodujúci význam aj na vyriešenie vlastníckych vzťahov k sporným nehnuteľnostiam. Napokon rozhodnutie o trovách konania odôvodnené bolo právne len paušálnym odkazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne uplatnením požiadavky na náhradu trov iba žalovanou 3/ a to výlučne na cestovných náhradách sumami uvedenými v odôvodnení.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie len žalobkyňa a navrhla ho zmeniť a žalobe vyhovieť, spochybňujúc pritom prakticky všetky závery súdu prvého stupňa odôvodňujúce opačné rozhodnutie. Namietala, že prechod sporných nehnuteľností (zrejme vlastníctva k nim - pozn. odvolacieho súdu) na žalovaných 1/ a 3/ nikdy netvrdila (keď naopak celý čas argumentuje svojim vlastníckym právom, odvodeným od výhrady vlastníctva), avšak žalovaní 2/ a 3/ sa ako vlastníci prezentujú i správajú, robia právne postavenie žalobkyne neistým a preto je žaloba voči nim dôvodná. Podľa názoru žalobkyne potom z odôvodnenia rozsudku nevyplývajú žiadne relevantné skutkové zistenia, podporujúce niektoré tam uvedené závery a pre podržanie si vlastníctva sporných nehnuteľností ňou (odvolateľkou) nemohli byť tieto ani zahrnuté do majetkovej podstaty dlžníkov uvádzaných súdom prvého stupňa (ktorými sú spoločnosti KORDSERVICE SK, a. s., Slovenský hodváb, a. s. a SLOVKORD, a. s.) a takto ani v rámci insolvenčných konaní, týkajúcich sa takýchto spoločností, platne speňažené. Judikatúra týkajúca sa speňaženia majetku nie je v tejto konkrétnej veci aplikovateľná a jediným akceptovateľným záverom súdu prvého stupňa je podľa žalobkyne to, že predmetom zmluvy o dielo zo 4. júla 2008, uzavretej medzi žalobkyňou a spoločnosťou KORDSERVICE SK a. s., boli sporné nehnuteľnosti. I s odvolaním sa na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR potom treba usúdiť aj na naliehavý právny záujem na požadovanom určení (a v tomto rovnako nesúhlasí so súdom prvého stupňa), pretože úspechom v konaní o vylúčení sporných nehnuteľností z majetkovej podstaty spoločnosti KORDSERVICE SK, a. s. žalobkyňa nedosiahne zápis svojho vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností a to platí obdobne vo vzťahu k evidencii dosiaľ v katastri nezapísaných nehnuteľností, v prípade iného názoru by bolo namieste nanajvýš prerušenie konania v prejednávanej veci s vyčkaním na výsledok konania o tzv. vylučovacej žalobe a napokon popieranie žalovanými 2/ a 3/ samotného zápisu sporných nehnuteľností v majetkovej podstate spoločnosti KORDSERVICE SK, a. s. činí spornou aj otázku evidenčného vlastníctva takýchto vecí a takto tiež odstraňuje naviazanosť konania v prejednávanej veci na spor o tzv. vylučovacej žalobe.

Žalovaná 3/ navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť ako pre zotrvanie na svojej argumentácii, podľa ktorej žalobkyňa prijatím finančného plnenia na základe prijatého reorganizačného plánu spoločnosti KORDSERVICE SK, a. s. (hoc aj plnenia vo výške modifikovanej takýmto plánom) a tomuto predchádzajúcim hlasovaním za prijatie plánu spôsobila zánik svojej pohľadávky (na ktorú sa viazala výhrada vlastníckeho práva) a preto aj správne došlo k zamietnutiu tzv. vylučovacej žaloby (Krajským súdom v Brne vo veci jeho sp. zn. 39 Cm 22/2009), tak i pre názor, podľa ktorého sa takto vlastníčkou sporných nehnuteľností stala spoločnosť Santini Capital, a. s. a ani jedna zo žalovaných tak v prejednávanej veci nie je pasívne legitimovaná. Ak potom ona so žalobkyňou nikdy nemala žiaden právny vzťah, sama v minulosti nadobudla len vlastníctvo k nehnuteľnostiam pôvodne patriacim

spoločnosti Slovenský hodváb, a. s. a naopak nenadobudla nič z majetku patriaceho spoločnosti KORDSERVICE SK, a. s., žaloba voči nej nemôže obstáť ani z tohto dôvodu. Neobstojí podľa nej spochybňovanie ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu ČR, podstatou ktorej je vylúčenie úspechu žaloby o určenie vlastníckeho práva, ak osoba tvrdiaca svoje vlastníctvo tvrdí neoprávnenosť zaradenia majetku (majúceho byť takto ňou vlastneného) do konkurznej podstaty (pretože tu špecifickým prostriedkom ochrany je práve tzv. vylučovacia žaloba a iný postup je pokusom o obchádzanie zákona). Žalované 2/ a 3/ sú preto vlastníčkami majetku nadobudnutého nimi v procese reorganizácie, po speňažení (v tzv. insolvenčnom konaní) už žaloba o určenie vlastníckeho práva neprichádza do úvahy vôbec a zo všetkých takýchto dôvodov nemôže byť daný ani nalievavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení; dôvodila napokon žalovaná 3/.

Žalované 1/ a 2/ odvolacie návrhy nepodali.

V priebehu odvolacieho konania žalobkyňa a obchodná spoločnosť CENTROPROJEKT GROUP a. s., Zlín, Štefánikova 167, Česká republika spoločne navrhli (podaním z 12. júna 2013, osobne podaným na odvolacom súde týždeň nato), aby so zreteľom k predaju časti podniku žalobkyne druhej zo spoločností zhora (zmluvou z 3. mája 2013, uzavretou kupujúcou ešte v čase vystupovania tejto spoločnosti pod obchodným menom „EPCPROJEKT a. s.“ a jej sídla na adrese „Zlín, Slovenská 3657, Česká republika“), majúcom za následok i právne nástupníctvo kupujúcej po žalobkyňi v prejednávanej veci, došlo k pripusteniu zmeny v osobe žalobkyne tak, že túto kupujúca v príslušnej procesnej pozícii nahradí.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania žalobkyne celú vec (keď popri napadnutí rozsudku ako celku obe rozhodnutia o trovách konania mali povahu rozhodnutí závislých od rozhodnutia vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 1 a contrario a ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal vec na pojednávaní, nešlo o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nebol tu ani žiaden dôležitý verejný záujem vyžadujúci si nariadenie pojednávania), pretože dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba považovať (až na čiastočne nesprávne formulované rozhodnutie o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovanou 3/) za vecne správny, keď súd prvého stupňa predovšetkým v miere potrebnej pre rozhodnutie a úmerne procesným aktivitám účastníčok zistil skutkový stav veci a vec tiež správne posúdil po právnej stránke.

Ešte pred pristúpením k dôvodom, pre ktoré bolo opodstatneným práve takéto rozhodnutie, sa však žiada (k procesnej stránke veci a to k problému zmeny v osobe žalobkyne) uviesť, že navrhovateľky zmeny príslušný návrh doplnili všetkými relevantnými podkladmi a odvolací súd tu nezistil nič, čo by malo vyhovaniu požiadavke, o ktorú tu ide, brániť.

Právne významným tu totiž bolo len posúdenie, či po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, či je tu návrh žalobkyne alebo nadobúdateľa diskutovaných práv alebo povinností na náhradu prvej z takýchto osôb tou druhou a do tretice i súhlas osoby majúcej zaujať post nového žalobcu, z logiky veci vyžadovateľný len vtedy, ak takáto osoba nie je súčasne i navrhovateľom zmeny (§ 92 ods. 2 a 3 O. s. p. v spojení s ust. § 79 ods. 1, § 90 a § 211 ods. 2 rovnakého zákona i za použitia ďalšieho ustanovenia § 216 ods. 1 O. s. p., tohto a contrario). Všetky tri takéto podmienky boli v prejednávanej veci splnené, keďže právnou skutočnosťou, principiálne spôsobilou privodiť prevod či prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, bola odvolaciemu súdu predložená zmluva o predaji časti podniku, uzavretá 3. mája 2013, čiže po začatí konania (začatého ešte 1. marca 2012), návrh na zmenu spoločne podali obe osoby na toto oprávnené (legitimované) a v podaní návrhu aj osobou usilujúcou o post žalobkyne bolo nutné samozrejme vidieť tiež súhlas s tým, aby takáto osoba v konaní nahradila pôvodnú žalobkyňu a tá aby naopak z konania vystúpila (a svoje procesné pôsobenie v ňom takto ukončila).

Keďže odvolací súd nevidí dôvod nič meniť ani na tom závere zo svojej skoršej rozhodovacej praxe, podľa ktorého pri zaoberaní sa súdu návrhom podľa § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. sa pracuje iba s konceptom potenciality prevodu či prechodu práv, o ktorých sa koná (súd teda v tejto fáze konania neskúma,

či k prevodu alebo prechodu aj skutočne - rozumej právne - došlo, ale sa skúma výlučne existencia titulu spôsobilého viesť k nadobudnutiu práva osobou majúcou v konaní nahradiť pôvodného účastníka, kým posudzovanie otázky účinného prevodu či prechodu práv alebo povinností, závislého spravidla na existencii práva alebo povinnosti u právneho predchodcu a na platnosti prevodnej zmluvy, je vyhradené konaniu vo veci samej) a v tejto veci šlo o prípad záujmu na nahradení pôvodnej žalobkyne (v ktorom by ani nesúhlas ktorejkoľvek zo žalovaných s navrhovanou zmenou tejto nemohol zabrániť, nemal takto žiadne účinky a odpadala preto i potreba dotazovania sa žalovaných na postoj k tejto otázke, tu pre prípad záujmu por. i ustanovenie § 92 ods. 3, časti prvej vety za bodkočiarkou O. s. p.); rozhodnuté bolo tak, ako to vyplýva z prvej vety výroku tohto rozsudku (odvolacieho súdu).

Pokiaľ šlo však o vec samu, nenastala tu už potreba dopĺňania dokazovania obsahom zmluvy o predaji časti podniku z pomerne jednoduchého dôvodu a to preto, že otázku spôsobilosti takejto zmluvy reálne privodiť (čo aj v spojitosti s výsledkami dokazovania predchádzajúcimi vydaniu napadnutého rozsudku) stav dôvodnosti žaloby (tu rozumej záver, podľa ktorého najprv pôvodnú žalobkyňu a následne i osobu zaujímajúcu jej miesto by bolo treba považovať za vlastníčku sporných nehnuteľností) si šlo už z podkladov v spise, zadovážených v konaní pred súdom prvého stupňa, zodpovedať negatívne a žiadna zo skutočností uvádzaných odvolaním ani akýkoľvek mysliteľný obsah zmluvy o predaji časti podniku na tomto nemohli nič zmeniť.

Takto bolo treba na vec nazerať najmä preto, že muselo byť vylúčené, aby sa žalobkyňa (pôvodnej i tej novej) mohlo podariť preukázať existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vo vzťahu k žalovanej 1/ (v tomto prípade i pre evidentné zotrúvanie na žalobe i voči takejto účastníčke napriek nedostatku už tvrdenia a tým skôr nie preukázania ďalšej podmienky úspešnosti takejto žaloby, majúcej už pôvod v oblasti tzv. hmotného práva).

Naliehavý právny záujem na požadovanom určení (podľa § 80 písm. c/ O. s. p.) je základným procesným predpokladom každej určovacej žaloby (s výnimkou určení s prezumovaným, teda predpokladaným naliehavým právnym záujmom, o aký prípad však v prejednávanej veci nešlo). Bez existencie takéhoto predpokladu je vylúčené zaobranie sa konkrétnou žalobou vecne. Uvedené znamená, že v konaní o určení existencie či neexistencie práva alebo právneho vzťahu je vyriešenie si otázky existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení prvou povinnosťou súdu, pretože len kladná odpoveď na takúto otázku poskytuje priestor pre ďalšie konanie vo veci samej (teda najmä dokazovanie zamerané na vecnú podstatu problému), kým naopak odpoveď záporná (rozumej záver o neexistencii naliehavého právneho záujmu) má viesť k bezodkladnému zamietnutiu žaloby (nielen z dôvodu čo najväčšej hospodárnosti konania, ale obvykle i pre možnosť naznačenia cesty k ochrane práv účastníkov procesne prípustným spôsobom - ktorým je spravidla buď iné než požadované určení alebo naopak plnenie, pokiaľ taká-to cesta pravda vôbec existuje).

Určovacie žaloby všeobecne majú potom podľa teórie procesného práva aj relevantných záverov rozhodovacej praxe súdov v tejto oblasti opodstatnenie iba tam, kde je ešte len stav ohrozenia práva a nie už jeho porušenia (nakoľko určovacia žaloba má charakter prostriedku preventívnej ochrany práva a naopak nápravu stavu vzniknutého porušením práva je už zásadne spôsobilá zjednať iba žaloba na plnenie, teda žaloba podľa § 80 písm. b/ O. s. p.). Okrem toho tu však musí byť stav právnej neistoty žalobcu, ktorý má určovacia žaloba odstrániť, pričom naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení tkvie v tom, že práve takéto určení (nie teda žiadne iné) vyrieši všetky sporné právne otázky medzi účastníkmi a vytvorí tak aj pevný právny podklad pre ich budúce právne vzťahy (čiže najmä vytvorí prekážku pre prípadné ďalšie určenia a podľa možnosti predíde aj sporom o plnenia).

Existenciu takto definovaného záujmu sa však v prejednávanej pôvodnej žalobkyňi ani osobe vstupujúcej na jej miesto preukázať nepodarilo a podariť ani nemohlo, ak na jednej strane žalobkyňa neprodukovala žiadne dôkazy na to, akým spôsobom by požadované určení vlastníckeho aj voči žalovanej 1/ mohlo zlepšiť jej (rozumej žalobkyňino) právne postavenie a čím konkrétne má aj žalovaná, o ktorej je tu reč, činiť takéto právne postavenie neistým (pochybným), predovšetkým však v tomto prípade došlo k evidentnému nasmerovaniu žaloby voči osobe bez takého právneho vzťahu so žalobkyňou, aký je v prípade požiadavky na určení vlastníctva nevyhnutný.

Žalobkyňa tu totiž nevenovala prakticky žiadnu pozornosť tomu záveru ustálenej rozhodovacej praxe súdov v tzv. vlastníckych sporoch, podľa ktorého požiadavka na určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam (či už formulovaná pozitívne, teda tak, že žalobca je vlastníkom určitej nehnuteľnosti, resp. aj súboru takto označiteľných vecí, alebo naopak negatívne, teda, že je to žalovaný, komu vlastnícke právo k nehnuteľnosti či aj viacerým nehnuteľnostiam neprislúcha) musí byť nasmerovaná proti tomu, komu aktuálne svedčí zápis vlastníckeho práva v evidencii na to určenej, čiže v katastri nehnuteľností. U tohto problému, ktorý je oným už spomínaným problémom, majúcim pôvod v hmotnom práve, ide o tzv. pasívnu legitimáciu evidenčného vlastníka nehnuteľnosti, založenú na tom, že požiadavka niekoho iného než osoby zapísanej za vlastníka nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností na určenie vlastníckeho práva smeruje k obraznému vyhodneniu evidenčného vlastníka zo sedla - tým, že žalobca usilujúci o pozitívne určenie svojho vlastníckeho práva buď sám usiluje priamo o nahradenie aktuálneho evidenčného vlastníka svojou osobou (k čomu mu má poslúžiť práve rozsudok vyhovujúci žalobe o určenie vlastníckeho práva, majúci sa zapísať do katastra záznamom), alebo tým, že sa tu žalobca domáha (pozitívne, možbyť však aj negatívne formulovanou požiadavkou) iného určenia, v dôsledku ktorého sa obnoví zápis v katastri predchádzajúci vyznačeniu tam za vlastníka žalovaného a takto buď rovnako obnoví aj zápis nasvedčujúci vlastníckemu právu žalobcu alebo sa nastolí (právne) stav podstatným spôsobom zlepšujúci právne postavenie žalobcu (o aké prípady môže ísť napr. vtedy, ak sa žalobca úspešne domôže určenia, že vlastníkom určitých nehnuteľností bola v čase svojej smrti - ak ide o fyzickú osobu, resp. v inom právne rozhodnom čase - ak ide o osobu právnickú, takáto osoba a tým spriechodní cestu k prejednaniu takéhoto majetku a k jeho nadobudnutiu v inom konaní - napr. v konaní o dedičstve alebo v exekučnom konaní).

Pri nazeraní na vec aj z tohto uhla pohľadu potom súhlasiť bolo treba so súdom prvého stupňa v tom, že nasmerovanie žaloby v prejednávanej veci aj proti žalovanej 1/ (ktorej vlastnícke právo nikto vrátane žalobkyne netvrdil a logicky tak muselo byť vylúčené, aby toto bolo aj dokázané) bolo od začiatku bez najmenej nádeje na úspech. Ak navzdory tomu žalobkyňa takejto pre ňu celkom jednoznačnej situácii odmietla prispôbiť svoj postup a na nasmerovaní svojej požiadavke na určenie vlastníckeho práva i proti žalovanej 1/ nedisponujúcej statusom evidenčnej vlastníčky sporných nehnuteľností zotrvala (pomerne tvrdošijne či bez nadsadzovania doslova zaťato) i v odvolacom konaní, muselo to viesť k jedinému možnému rozhodnutiu a to k potvrdeniu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v takejto časti podľa § 219 ods. 2 O. s. p. (prakticky z dôvodu uvedeného už súdom prvého stupňa a tunajším súdom len trochu viac argumentačne podporeného). To sa týkalo aj rozhodnutia o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovanou 1/, kde výsledok konania v prvom stupni by odôvodňoval priznanie náhrady žalovanej 1/ (podľa okresným súdom správne použitého, i keď necitovaného ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., obsahujúceho úpravu zásady zodpovednosti za výsledok konania, vyjadrenú tak, že účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal), táto však žiadnu náhradu nežiadala a i pre prípad opaku sa procesného práva na náhradu trov prvostupňového konania vzdala najneskôr nepodaním vlastného odvolania proti rozsudku.

Vyššie uvedené (o nedostatku vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam čo i len v rovine ich evidenčného vlastníctva) síce bez ďalšieho neplatilo u žalovanej 2/ (u ktorej na dôkaz jej evidenčného vlastníckeho práva k časti sporných nehnuteľností boli doložené ako výpis z listu vlastníctva č. XXXX, tak i reorganizačný plán spoločnosti KORDSERVICE SK, a. s. spolu s uznesením Krajského súdu v Brne z 10. mája 2010 č. k. KSBR 39 INS 2466/2009-B-109, schvaľujúcim takýto plán, zmluva o vklade časti podniku spoločnosti KORDSERVICE SK, a. s. do základného imania spoločnosti KORDSERVICE SK PLUS, s. r. o. z 2. apríla 2010 s dodatkom k nej, datovaným 14. mája 2010, podporované tvrdeniami o následnom nadobudnutí časti takýchto nehnuteľností od žalovanej 3/ a časti od spoločnosti SLOVKORD PLUS, a. s.; tu por. dnešné č. I. 112 - 112 p. v., 163 - 166, 171 - 175 p. v., 183 - 187 a 237) a ani u žalovanej 3/ (u tejto por. výpis z listu vlastníctva č. XXXX, reorganizačný plán spoločnosti Slovenský hodváb, a.s. s uznesením Krajského súdu v Brne z 18. mája 2010 č. k. KSBR 39 INS 2465/2009-B-83, schvaľujúcim takýto plán a zmluvu o vklade časti podniku spoločnosti Slovenský hodváb, a.s. do základného imania spoločnosti Slovenský hodváb PLUS, s. r. o. z 2. apríla 2010 s dodatkom k nej, datovaným 21. mája 2010, inak listiny na dnešných č. I. 108 - 111 p. v., 159 - 162, 176 - 182 a 188 - 192 p. v. spisu); v prípade požiadavky zo žaloby voči nim však súhlasiť bolo najmä s tým, čo bolo z pohľadu úspechu žaloby v tejto časti rozhodujúce a čím bol záver o praktickej neakceptovateľnosti žaloby o určenie vlastníckeho

práva tam, kde by sa malo takýmto spôsobom vstúpiť do procesov podľa predpisov o úpadku (resp. o insolvenčii, konkurze, vyrovnaní, reštrukturalizácii či reorganizácii, pričom pre účely rozhodovania v prejednávanej veci treba prijať zjednodušenie spočívajúce v považovaní všetkých práve spomenutých výrazov za synonymá, označujúce procesy vedúce k nútenému speňazeniu majetku dlžníka v postavení úpadcu).

Príslovečným kameňom úrazu tu pritom nebola nutnosť kategorického odmietnutia žaloby o určenie vlastníckeho práva za každých okolností, ale zamedzenie možnosti, aby takýto prostriedok mohol viesť k praktickej negácii postupov priamo určených na spochybňovanie vlastníckeho práva úpadcu k tomu, o čom niekto iný tvrdí, že je (hoc aj tomu evidenčný stav nenasvedčuje) jeho vlastníctvom.

Tunajší odvolací súd totiž nevidí problém prípadného naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vlastníckeho práva v prípadoch druhovo totožných s tým z prejednávanej veci tak úzko, aby nedokázal (i v svetle niektorých novších záverov rozhodovacej praxe, o. i. aj na úrovni Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) tzv. vlastnícku určovaciu žalobu pripustiť vôbec a zrejme i tu musí platiť, že tzv. excindačná (vyučovacia) žaloba (či už podľa predpisov o úpadku alebo v procese exekučného vynucovania dobrovoľne nesplnených povinností) nemusí požiadavky potenciálneho žalobcu na stabilizáciu jeho statusu vlastníka veci a odstránenie preňho nežiadúcej právnej neistoty v uvedenom smere naplniť bezo zvyšku (spravidla preto, že tu môže byť diskutabilným, či rozsudok vyhovujúci žalobe o vylúčenie veci z majetkovej podstaty úpadcu alebo z exekúcie bude spôsobilým podkladom pre vyznačenie vlastníckeho práva žalobcu v katastri). To je aj dôvod, pre ktorý žaloba o určenie vlastníckeho práva môže mať opodstatnenie aj v procese spochybňovania vlastníckeho práva úpadcov, odvolací súd však v prípade snahy využiť aj tento prostriedok (spôsob) ochrany práv má za to, že takúto žalobu možno ale podať len súbežne so žalobou o vylúčenie veci z majetkovej (konkurznej) podstaty dlžníka (nie namiesto nej, či dokonca až potom, čo sa s tzv. excindačnou žalobou neuspelo). Logickým dôsledkom práve predostretej úvahy potom musí byť aj to, že možnosť uspieť so žalobou o určenie vlastníckeho práva, spochybňujúcou nadobudnutie vlastníckeho práva niekým iným, ktoré má primárny pôvod v insolvenčnom konaní, je priamo závislou od toho, či sa uspeje s tzv. excindačnou žalobou.

Ak však z prílohy k vyjadreniu žalovanej 3/, tvorenej rozsudkom Krajského súdu v Brne z 11. júna 2012 č. k. 39 Cm 22/2009-229, KsBR 39 INS 2466/2009-C2-34 vyplýva, že tzv. excindačná žaloba pôvodnej žalobkyne z prejednávanej veci, sledujúca vylúčenie sporných nehnuteľností z majetkovej podstaty spoločnosti v úpadku KORDSERVICE SK, a.s., bola zamietnutá, bolo povinnosťou žalobkyne presvedčiť o tom, že takýto stav ešte nie je nezvratný.

Pretože ale žalobkyňa v tomto smere ostala nečinnou, odvolaciemu súdu neostávalo iné, než napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdiť ako vecne správny i vo veci samej, týkajúcej sa žalovaných 2/ a 3/, rovnako rozhodnúť v časti trov konania medzi žalobkyňou a žalovanou 2/ (v tejto časti z dôvodov de facto totožných s tými, ktoré už boli uvedené vyššie u žalovanej 1/) a napokon rozsudok súdu prvého stupňa v časti trov konania žalobkyne a žalovanej 3/ podľa § 220 O. s. p. zmeniť spôsobom uvedeným v tretej vete výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu (keďže tu bolo nevyhnutným doplnenie platobného miesta v osobe advokáta v súlade s ust. § 149 ods. 1 O. s. p. a tiež uloženie povinnosti na peňažné plnenie spôsobom predpokladaným procesným právom - tu por. tiež § 63 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

V dôsledku takéhoto rozhodnutia odvolacieho súdu to boli všetky žalované, ktoré zaznamenali aj v odvolacom konaní plný úspech a boli to tak ony, komu vzniklo tiež právo na náhradu trov odvolacieho konania (podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Keďže ale v odvolacom konaní žiadna zo žalovaných nepodala návrh na priznanie jej náhrady (hoci tu ide o zákonom vyžadovanú podmienku podľa § 151 ods. 1 O. s. p.), odvolací súd napokon o trovách odvolacieho konania rozhodol spôsobom uvedeným v ostatnej (štvrtej) vete výroku tohto jeho rozsudku.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Ak povinnosť uložená rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s týmto rozsudkom nebude splnená dobrovoľne v lehote na to určenej, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.